

смелото.

Войводата вървеше веднага след байрактаря.

Това бе едно петгодишно момче, средно на ръст, плещесто и изпъчено, с гордо отнетната назад глава. Големите му сини очи бяха устремени в далечината, без да се извържат към нищо наоколо си. Надменната му стъпка издаваше стар властелски род. Не току тъй петият син на хаджи Никола Асенов на име Димитър, произлиза-ше от древното средновековно заселище край крепостта Асеница, на два километра от Сливен. Разправяше се, че семейството Асено-ви води произхода си още от времето на Асена, Петра и Калояна. Чудни мъгли предаваха, от ухо на ухо, приказки за старолетно бо-лярство и царска кръв.

Хаджи Гендо цъкна с език:

— Бабаит момче! Голям янак ще се изведи от тоя хайдушки ко-рен... — И като се извърна да изгледа още веднъж малкия Димитър, кимна няколко пъти с глава. — Какъв напфет! И той не ще прокоп-са като братята си!

След малко камъните почнаха да прехвърчат над градини и бахчи. Ревът на битката заглъхна към Кумлука. Надвечер победоно-ната войска на Димитър Асенов, хаджийския син, прекара тържест-вуваща, през всички сокаци на Клуцохор едно турче, като роб, с вързани ръце. И отново по портите надникнаха млади и стари, да наблюдават с любопитство и весели шегви момчешката игра.

В това време, в кафенето, хаджи Гендо поиска да зарадва хаджи Никола, като похвали сина му и каза:

— Пак са победили вашите хлапета. Щом ги води Димитър! В очите на това момче се вижда жив хайдутин и несаджия. Гледах го одеве и не можах да му се нагледам.

Кой знае как допаднаха тия думи на хаджи Никола. Вечерта той дълго се мъчи да вкара петия си син в правия път, като си послужи с доста внушителното средство на тоягата. Това дете на-